

Arrest

nr. 66 685 van 16 september 2011
in de zaak RvV 72 528 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 25 augustus 2011, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba origine en afkomstig van Iyere (Ondo State). U onderging bij de geboorte op vraag van de familie van uw vader een genitale verminking type 3 (infibulatie). Uw vader stierf enkele jaren na uw geboorte en u groeide op in Iyere met uw moeder, broers en zussen. Toen u ouder werd kreeg u veel last van buikpijn. Uw moeder bracht u naar het hospitaal waar de hechtingen die waren aangebracht ter gelegenheid van uw infibulatie door een arts werden verwijderd. Toen u 26 was werd u zwanger van (A.B.), een jongen van het dorp met wie u geen vaste relatie had. De familie van uw vader vond dat u en uw moeder de familie te schande had gemaakt

door de hechtingen te verwijderen en ongetrouwd zwanger te worden. De familie van uw vader besloot dat u na de bevalling opnieuw diende te worden geïnfibuleerd. Deze ingreep werd zonder verdoving uitgevoerd door de traditionele medicijnman. U werkte zodanig tegen dat de reïnfibulatie slechts gedeeltelijk kon worden uitgevoerd. In 2008 werd u opnieuw zwanger van (A.B.). Tijdens uw bevalling verwijderde de dokter om gezondheidsredenen de hechtingen. Na de bevalling van uw tweede kind in mei 2009 eiste de familie van uw vader dat u een derde maal zou worden geïnfibuleerd. Ze eisten ook dat u uw kinderen, beiden meisjes, zou laten besnijden. Rond juli 2010 ontmoette u een man genaamd (Ad.) aan wie u uw problemen vertelde. Hij stelde voor om u te helpen het land te verlaten. U betaalde 270.000 Naira om u en uw kinderen naar een ander land te brengen. Kort voor uw vertrek zei (Ad.) dat u alleen diende te komen en uw kinderen later zouden worden gebracht. U aanvaardde dit aangezien u anders uw geld zou verliezen. In september 2010 ging u naar Lagos waar u in het gezelschap van een onbekende man het vliegtuig nam naar België. Op 15 september 2010 kwam u aan te België waar u de volgende dag asiel aanvraag. In België ontdekte u dat u opnieuw zwanger was en u beviel op 18 april 2011 van een meisje.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Nigeria heeft verlaten uit vrees dat u een derde keer infibulatie diende te ondergaan. Verder vreest u de gedwongen infibulatie van uw dochters (zie hoorverslag Commissariaat-generaal dd. 13 maart 2011, hierna CGVS, p. 7). Volgende bedenkingen kunnen evenwel worden gemaakt bij uw opmerkingen op het Commissariaat-generaal. U legde in het kader van uw asielaanvraag volgende documenten voor: medische attesten van Dr. (V.H.) (dd. 25 maart 2011 en 15 april 2011) en van Dr. (D.M.) (dd. 8 december 2010), een kopie van een duplicaat van uw geboorteakte (uitgegeven te Ondo state, dd. 29 maart 2011) en kopieën van de geboorteaktes van uw twee oudste dochters (uitgegeven te Owo dd. 18.04.2011).

Vooreerst haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat de familie van uw vader de bedreigingen daadwerkelijk zou uitvoeren.

U verklaarde dat de familie van uw vader vanaf zeer jonge leeftijd van uw dochters begon te eisen dat zij worden besneden en gehecht (CGVS, p. 5). Na de geboorte van uw tweede dochter begonnen ze ook op dagelijkse basis te eisen dat u opnieuw zou worden gehecht (CGVS, p. 4). U en uw moeder probeerden tijd te winnen door telkens aan de familieleden te beloven dat jullie dit spoedig zouden doen (CGVS, p. 5 en p. 7).

Er dient te worden gewezen op het feit dat uw oudste dochter (Me.) reeds in 2005 werd geboren (CGVS, p. 2), vijf jaar vóór uw vertrek uit Nigeria (CGVS, p. 4). De geboorte van uw tweede dochter (Ma.) vond plaats in augustus 2009, meer dan een jaar voor u Iyere verliet (CGVS, p. 4). Het is dus niet aannemelijk dat de familie al die tijd uw uitvluchten bleef aanvaarden indien zij werkelijk gedetermineerd waren om uw dochters te laten infibuleren. Des te meer daar uit uw verklaringen alsook uit de informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal blijkt dat in de lijn van de Yoruba traditie meisjes bij de geboorte dienen te worden besneden (CGVS, p. 3 en p. 5, zie ook landeninformatie). De vaststelling dat de familie van uw vader, ondanks haar herhaaldelijk aandringen, niet is overgegaan tot de besnijdenis van uw dochters of tot uw reïnfibulatie, doet vermoeden dat de familie niet wenste of niet bij machte was om u hiertoe te dwingen.

Dit vermoeden wordt gesterkt door uw verklaring dat het pas na uw vertrek is dat de familie het recht over de kinderen kreeg en uw moeder daarom met hen naar Lagos diende te vluchten (CGVS, p. 7). Dit wijst er op dat binnen uw traditie een moeder toch enige zeggenschap heeft over het lot van haar kinderen.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat uw twee dochters sinds uw vertrek in Lagos verblijven, bij uw broer en uw moeder (CGVS, p. 2). De door u ingeroepen vrees voor gedwongen besnijdenis van uw twee oudste dochter kan derhalve niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van uw asielaanvraag, vermits uw dochters zich niet buiten Nigeria bevinden, hetgeen een noodzakelijke voorwaarde is die in de Conventie van Genève wordt gestipuleerd.

Bovendien haalt u geen enkel concrete aanwijzing aan dat de familie na uw vertrek naar België of na het vertrek van uw kinderen naar Lagos naar jullie op zoek zijn gegaan (CGVS, p. 7). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw kinderen in de woonplaats van uw broer nog in aanraking zijn gekomen of problemen hebben gekend met de familie van uw vader (CGVS, p. 6). Gezien ze op een voor de hand liggend adres verblijven, namelijk dat van uw broer, is dit een bijkomende aanwijzing dat de familieleden niet actief naar jullie op zoek zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw verklaringen met betrekking tot de **gedwongen infibulatie** van u en uw dochters niet erg overtuigend zijn.

Voorts haalt u onvoldoende elementen aan die er op wijzen dat u voor u deze problemen geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten of van gespecialiseerde organisaties in Nigeria of door u elders in het land te vestigen.

Zo blijkt uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal dat er in Ondo state, de staat waar u woonachtig bent (CGVS, p. 2) en ook uw familieleden die de infibulatie vragen (CGVS, p. 3), sinds 1999 een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt (zie landeninformatie).

Bijgevolg mag van uw verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft de vrees voor gedwongen besnijdenis van uw dochter, alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. U verklaarde dat u niet naar de politie ging omdat deze niet wil tussenkomen in dergelijke kwesties aangezien het familieaangelegenheden zijn (CGVS, p. 6). Verder merkte uw advocaat op dat er in verschillende rapporten wordt gesteld dat deze wet niet wordt uitgevoerd en de politie niet altijd van op de hoogte is van het bestaan ervan (CGVS, p. 8).

Uit dit gegeven kan evenwel niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat u/uw dochters bij een terugkeer naar Nigeria/in Nigeria infibulatie zouden ondergaan.

Het feit dat in de staat Ondo (waar u de besnijdenis vrees) een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, wijst bovendien op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Ondo State. Deze mentaliteitsverandering werd overigens door u bevestigd. U wees immers op het feit dat verschillende families in Iyere, waaronder de familie van uw moeder, niet langer de praktijk van besnijdenis toepassen en hier zelfs sterk tegen gekant zijn (CGVS, p. 4 en p. 5).

Bovendien blijkt uit andere beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal dat het bij een dreigende besnijdenis mogelijk is voor vrouwen en hun kinderen om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en eventueel steun te zoeken bij daartoe gespecialiseerde organisaties (zie landeninformatie). Immers, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zijn er naast Ondo nog andere staten waar genitale verminking van vrouwen verboden is, waaronder, Edo, Bayelse, Ogun, Cross River, Osun en Rivers state (zie landeninformatie) en waar u bovendien verwijderd zou zijn van de eventuele druk van uw familie. De redenen die u in dit verband opgaf, namelijk dat men u in Lagos zouden kunnen vinden en u daarbuiten niemand kent (CGVS, p. 7), zijn onvoldoende zwaarwegend om te besluiten dat interne hervestiging in Nigeria geen volwaardig alternatief kan zijn. Zo is het gezien de grootte van uw land onwaarschijnlijk dat de familieleden u overal zouden kunnen opsporen. U beoefende in Iyere ook het beroep van haarstyliste (CGVS, p. 3) wat uw economische zelfstandigheid in een andere locatie mogelijk maakt. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 3).

Er kan derhalve niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou kunnen zijn om een gedwongen infibulatie van uw dochters en een hernieuwde infibulatie bij u zelf te kunnen voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria. Bovenstaande opmerkingen over het klaarblijkelijk gebrek aan daadkracht van de familie van uw vader om uw oudste dochters onder dwang te infibuleren en over de beschermingsmogelijkheden voor vrouwen en hun dochters die onder druk staan van de familie om te worden besneden, gelden evenzeer voor uw dochter (Mi.O.), die intussen op 18 april 2011 in Mechelen werd geboren. Bijgevolg kan ook in haar hoofd geen 'vrees voor vervolging', noch een 'risico op het lijden van ernstige schade' worden weerhouden bij terugkeer naar Nigeria.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet worden besloten dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De medische attesten werden hierboven reeds besproken. Het medisch attest dd. 8 december vermeldt dat u toen zwanger was van een meisje met de bevalling gepland op 16 april 2011. De kopie van het duplicaat van uw geboorteakte bevat identiteitsgegevens die in casu niet meteen in twijfel worden getrokken. De geboorteaktes van uw dochters, (Ma.) en (Me.), bevestigen dat u reeds twee dochters heeft. Verder stuurde u nog de geboorte van uw dochter (Mi.O.) na, die op 18 april 2011 in België werd geboren. De door u ingeroepen vrees voor de besnijdenis van deze kinderen werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de schending van het artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 evenals de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat zij onvoldoende elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat de familie van haar vader de bedreigingen daadwerkelijk zou uitvoeren en dat een moeder binnen haar traditie toch enige zeggenschap heeft over het lot van haar kinderen, voert verzoekster aan dat zijzelf evenals haar zussen wel degelijk werden besneden vermits haar vader en zijn familie dit zo hadden beslist, ondanks het feit dat zowel haar moeder als haar familie sterk gekant waren tegen besnijdenis. Zij stelt dat haar vader zich naderhand eveneens heeft gekant tegen deze praktijk en hierdoor vermoedelijk werd vermoord. Verzoekster betoogt dat zij bescherming heeft gezocht bij de familie van haar moeder maar dat zij niets hebben kunnen doen omdat zij niets te zeggen hebben als familie van moederszijde. Ook bij de dorpsoudste kon zij niet terecht aangezien deze niet tussenkomt bij intra-familiale problemen en hij zelf een voorstander was van vrouwenbesnijdenis.

Verzoekster citeert een Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2011 en een rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van juli 2010 en stelt dat zij als alleenstaande vrouw en moeder extra kwetsbaar was. Dat haar dochters nog niet besneden zijn, is volgens verzoekster louter omwille van het feit dat zij met haar moeder voortdurend uitvluchten heeft gezocht en de familie van haar vader tijdelijk heeft weten te sussen. Na de geboorte van haar tweede dochter werd de situatie evenwel onhoudbaar. Verzoekster voert aan dat men dan ook niet kan stellen dat de familie niet gedetermineerd was. Zij benadrukt dat meer dan de helft van de Yoruba vrouwen besneden is en dat het niet uitzonderlijk is dat kinderen van zelfs meer dan vijf jaar besneden worden zodat de kans dat haar dochters niet besneden zouden worden zeer klein is.

Waar de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de vrees voor gedwongen besnijdenis van verzoeksters dochters niet in aanmerking kan worden genomen vermits haar dochters zich niet buiten Nigeria bevinden, benadrukt verzoekster dat zij nooit de intentie heeft gehad Nigeria te verlaten zonder haar kinderen. Nadat zij de volledige reissom betaald had, werd haar echter meegedeeld dat zij alleen diende te reizen. Verzoekster merkt op dat zij op 18 april 2011 in België is bevallen van een dochter zodat de vrees voor gedwongen besnijdenis van dit kind wel in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

Inzake de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de familie van haar vader haar kinderen heeft gezocht en haar kinderen in Lagos nog problemen zouden hebben gehad, benadrukt verzoekster dat haar moeder en kinderen steeds binnen zitten en haar kinderen zelfs niet naar school gaan. Dit toont volgens verzoekster genoegzaam de vrees aan om door de familie te worden ontdekt. Zij wijst op het feit dat zij geen contact meer heeft met haar dorp zodat ze niet op de hoogte is van de acties die de familie van haar vader mogelijk heeft ondernomen.

Verzoekster merkt op dat zijzelf en haar advocaat tijdens het gehoor reeds hebben opgemerkt dat de wet van 1999 op het verbod van genitale verminking van vrouwen in Ondo State in de praktijk dode letter is en dat vrouwen geen bescherming krijgen. Zij verwijst te dezen naar het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en stelt dat niemand veroordeeld werd wegens het plegen van genitale verminking en dat de politie vaak zelfs niet op de hoogte is van het bestaan van de wet. Zij die de wet wel kennen, vinden genitale verminking een traditie die alle deugdzame vrouwen dienen te ondergaan. De commissaris-generaal heeft hier volgens verzoekster geen rekening mee gehouden.

Verzoekster herhaalt dat zij niet op de hoogte was van het bestaan van gespecialiseerde organisaties die zich inzetten tegen vrouwenbesnijdenis. Zij citeert het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en merkt op dat vrouwen die zich tot een dergelijke organisatie wenden slechts tijdelijke opvang krijgen. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de dagdagelijkse realiteit in Nigeria waar het voor vrouwen moeilijk is om een bestaan op te bouwen zonder sociaal netwerk. Zij benadrukt dat zij een alleenstaande moeder is met drie kinderen, dat zij bij een hervestiging alleen zou zijn en bijgevolg niet kan gaan werken aangezien niemand haar jongste kinderen zou kunnen opvangen.

Verzoekster voert aan dat de motivering van de commissaris-generaal dat het gebrek aan daadkracht van de familie van haar vader en de bestaande beschermingsmogelijkheden in Nigeria evenzeer gelden ten aanzien van haar dochter die in België werd geboren, foutief is.

Zij benadrukt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Nigeria opnieuw zal geïnfibuleerd worden evenals haar dochters, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt, strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Evenmin duidt zij nader welke bepalingen van artikel 49 en artikel 57/6 van de vreemdelingenwet *in casu* zouden zijn geschonden of op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Bijgevolg worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal heeft op goede grond gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de familie van haar vader daadwerkelijk gedetermineerd is om haarzelf en haar dochters te laten infibuleren. Dient immers te worden vastgesteld dat (i) waar verzoekster heeft verklaard dat de familie van haar vader sinds de geboorte van haar tweede dochter (Ma.) in augustus 2009, dagelijks langs kwam om de infibulatie te eisen van haarzelf en haar dochters, dient te worden opgemerkt dat zij pas in september 2010, meer dan een jaar na aanvang van de problemen, Nigeria heeft verlaten; (ii) de vrees voor gedwongen besnijdenis ten aanzien van verzoeksters dochters (Me.) en (Ma.) niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van haar asielaanvraag vermits haar dochters zich niet buiten Nigeria bevinden hetgeen krachtens het Verdrag van Genève een noodzakelijke voorwaarde is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus; (iii) uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat de familie van haar vader na haar vertrek uit Nigeria actief op zoek is gegaan naar haar dochters noch dat haar dochters in Lagos problemen zouden hebben gekend met de familie.

Waar verzoekster verwijst naar het algemeen rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van juli 2010 en stelt dat het niet uitzonderlijk is dat kinderen van zelfs meer dan vijf jaar besneden worden, dient te worden opgemerkt dat zowel uit verzoeksters verklaringen als uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat besnijdenissen bij de Yoruba worden uitgevoerd op borelingen (administratief dossier, stuk 3, p. 5; stuk 16) en dat dit overigens meestal gebeurt op de zesde dag na de geboorte (administratief dossier, stuk 16).

Dit klemt des te meer daar de landeninformatie waar verzoekster naar verwijst, *in casu* deze van de Immigration and Refugee Board of Canada, dateert van 27 juli 2010 hetgeen recentere informatie is dan deze in het administratief dossier die uitgaat van dezelfde instantie en dateert van 17 februari 2003. De aldus in het verzoekschrift aangehaalde informatie van recentere datum maakt melding van een besnijdenispercentage bij de Yoruba van 58,4%, hetgeen erop duidt dat er manifest mogelijkheden zijn om er zich aan te onttrekken.

Omwille van voormelde elementen kan verzoekster in hoofde van haar in België geboren dochter geen gegronde vrees voor gedwongen besnijdenis aanvoeren.

De voormelde vaststellingen ondermijnen dan ook de gegrondheid van verzoeksters voorgehouden vrees inzake de gedwongen infibulatie van zichzelf en haar dochters.

Zelfs indien verzoeksters problemen met de familie van haar vader al geloofwaardig zijn, *quod non*, dient te worden opgemerkt dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Nigeriaanse autoriteiten. Uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 16) blijkt immers dat in de staat Ondo, waar verzoekster de besnijdenis vreest, in 1999 een wet werd goedgekeurd die genitale verminking van vrouwen verbiedt.

Verzoeksters verweer dat de wet op het verbod van genitale verminking van vrouwen in de praktijk dode letter is en er niemand veroordeeld werd wegens het plegen van genitale verminking, is niet afdoende om een daadwerkelijk gebrek aan bescherming aannemelijk te maken.

Verzoekster heeft tevens niet aannemelijk gemaakt dat zij haar problemen, en de problemen van haar dochters, niet kan oplossen door zich elders in Nigeria te vestigen.

Waar verzoekster thans aanvoert dat zij een alleenstaande moeder is met drie kinderen, bij een hervestiging volledig alleen zou zijn en niet kan gaan werken vermits niemand haar jongste kinderen zou kunnen opvangen en te deze verwijst naar het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, dient te worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij als kapster zelfstandig kan instaan voor haar inkomen, dat de dreiging van besnijdenis uitgaat van de familie van haar vader en dat zij door haar moeder en broer gesteund wordt in haar verzet tegen de besnijdenis van haar dochters.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster vraagt in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 2.2.4.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS